

5de zondag van de vasten 2024

Evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Johannes:

Er waren ook Grieken onder de pelgrims die ter gelegenheid van het feest aan de eredienst kwamen deelnemen. Ze wendden zich tot Filippus, die afkomstig was uit Betsaida in Galilea, met het verzoek: 'We zouden Jezus willen ontmoeten.' Filippus ging dit bespreken met Andreas en samen gingen ze toen de zaak aan Jezus voorleggen. Jezus gaf hun ten antwoord: 'Het uur is gekomen dat de Mensenzoon verheerlijkt wordt. Waarachtig, Ik verzeker jullie: als een graankorrel niet in de akkergrond sterft, blijft hij onvruchtbaar. Maar hij moet sterven, alleen dan brengt hij rijke vruchten voort. Wie zich aan zijn leven vastklampt, verliest het; maar wie zijn leven prijsgeeft in deze wereld, zal het behouden voor het eeuwige leven. Wie Mij wil dienen, zal Mij moeten volgen, en waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn: wie Mij dient, zal erkenning vinden bij de Vader. Nu het zover is, is mijn ziel ontsteld. Zal Ik dan zeggen: 'Vader, red Mij uit dit uur'? Nee, want juist daarom ben Ik gekomen: met het oog op dit uur. Hiermee kondigde Hij aan op welke manier Hij zou sterven.

Homilie

Het is precies of dat Jezus hier reclame maakt voor de dood. Maar dat is niet zo. Hij maakt alleen reclame voor een goede voorbereiding op de dood. En dat vinden wij natuurlijk akelig. Want de dood duwen we weg. We weten dat ze onvermijdelijk is, maar eigenlijk ontkennen we dat voortdurend. Als we horen dat iemand gestorven is, is ons eerste vraag 'hoe oud was ze?' En als ze dan ouder is dan mezelf, dan haal ik opgelucht adem en denk 'oef, het is mijne toer nog niet' maar als ze jonger is dan begint dat al te kittelen. Je vergelijkt dus je eigen leeftijd maar onbewust word je eraan herinnerd dat de dood een realiteit is die ook op jou afkomt.

Ze wegduwen vindt Jezus geen goeie zaak. Want volgens Hem kan jij je dan nooit degelijk voorbereiden op iets waarvan je weet dat het een onvermijdelijk onderdeel van jouw toekomst is. Hoe het wel moet, maakt Hij duidelijk met een uitspraak die sedertdien wereldwijd gekend is: "Als een graankorrel niet in de akkergrond sterft, blijft hij onvruchtbaar. Maar hij moet sterven, alleen dan brengt hij rijke vruchten voort." En Hij legt dat verder uit: "Wie zich aan zijn leven vastklampt, verliest het; maar wie zijn leven prijsgeeft in deze wereld, zal het behouden voor het eeuwige leven. Wat wil dat nu zeggen in eenvoudig Vlaams? Dat wil zeggen dat de enige dingen die we op het moment van onze dood in onze handen kunnen houden, de dingen zijn die we hebben weggegeven.

Ik herinner mij dat ik eens in een Amerikaanse roman een verhaal las over een 85-jarige zwarte die afkomstig was uit Georgia en naar New York was gaan wonen maar voor zijn dood nog een keer terug wou gaan naar de streek waar hij als kind opgroeide en speelde. En hij komt daar terug en ziet een lange rij van prachtige walnootbomen die zijn vader samen met hem tachtig jaar geleden had geplant met een zakje walnoten en het schiet hem te binnen dat hij toen als kind ook een zakje had achtergehouden en als een schat verborgen achter een balk in de schuur. En die ouwe schuur staat daar nog en hij vindt dat zakje met walnoten bedekt onder stof en volkomen verdroogd. En kijkend naar die prachtige laan met walnootbomen en dat droge hoopje walnoten in zijn hand denkt hij: die walnoten die ik heb losgelaten, de ik heb geplant zullen blijven bloeien en voortleven tot lang nadat ik ben gestorven. De dingen die ik voor mezelf heb proberen houden, zijn al heel lang dood.

M.a.w. je op een positieve manier op je dood voorbereiden doe je iedere keer dat je van jouw tijd, jouw energie, jouw wijsheid in het leven van andere mensen plant of stopt. De tijd die je met jouw kinderen doorbrengt en hen verhalen vertelt, hen eenvoudige dingen leert, jouw waarden overdraagt, die tijd en moeite blijven voortleven lang nadat je er zelf niet meer bent. De kennis en wijsheid die we doorgeven aan onze vrienden, aan onze collega's, gaat anderen jarenlang inspireren. De kapotte relaties die we gelijmd hebben gaan een spoor van liefde doorheen de komende generatie trekken. Vrijgevigheid wordt nooit verspild en er gaat nooit iets van verloren. De dingen die we weggeven zijn groter dan wijzelf en ze blijven leven en bloeien lang nadat wij er niet meer zijn.

"Maar wie zijn leven prijsgeeft in deze wereld, zal het behouden voor het eeuwige leven", horen we Jezus in het evangelie zeggen.

Als Christen geloven wij bovendien dat ons leven niet stopt op de dag dat we sterven en dat er aan het eind van de rit een verloskundige of zeg maar Verlosser staan zal die ons door de donkere tunnel van de dood heen haalt in nieuw leven. Maar als het zover is zou het fijn zijn als we kunnen bidden: "Heer, ik kom niet met lege handen naar U toe. Ik breng alle zaden mee die ik heb geplant, alle dingen die ik heb weggegeven."